23/05/2023

Οι κατατρεγμοί του Δαυίδ προτύπωση των παθών του Κυρίου

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ψαλμός 21ος

Ο ψαλμός αυτός αφορά τον αγώνα των δικαίων, που κατατρέχονται από τους εχθρούς. Αυτοί δεν απελπίζονται αλλά ελπίζουν και πιστεύουν στην βοήθεια του Θεού και γι' αυτό εκφράζουν εκ των προτέρων τις θερμές ευχαριστίες τους σε αυτόν. Διαβάζοντας αυτόν τον ψαλμό σου έρχονται στο μυαλό τα Πάθη του Χριστού. Ο ψαλμωδός ξεκινάει από την δική του περιπέτεια αλλά σύντομα διαπιστώνουμε ότι δεν πρόκειται μόνο γι' αυτόν αλλά και για τα πάθη του Χριστού. ο Δαυίδ, ο ποιητής όχι μόνο ο προφήτης, περιγράφει με μελανά χρώματα όχι μόνο τα δικά του πάθη αλλά και όλου του ανθρώπινου γένους σε τρία διακριτά επίπεδα: το προσωπικό, το εθνικό και το πανανθρώπινο.

Οι πατέρες της εκκλησίας συμφωνούν ότι τα παθήματα του Δαυίδ αντικατοπτρίζουν τα παθήματα του Χριστού αλλά και κάθε ανθρώπου. Ο Δαυίδ με το προφητικό του χάρισμα κάνει μεγάλα άλματα στο μέλλον και προβλέπει αυτά τα παθήματα με έναν πολύ καθαρό αλλά και εντυπωσιακό τρόπο. Όσα γράφει, επαληθεύτηκαν στα χρόνια του Χριστού και ιδιαίτερα από την ώρα της παράδοσής

του στους Εβραίους μέχρι την Σταύρωσή του. Ως άλλος Ησαΐας μιλάει με λεπτομέρειες, που μας κάνουν εντύπωση πώς είναι τόσο ακριβείς. Αυτό οφείλουμε να το αποδώσουμε στην προφητική ικανότητα του Δαυίδ και γι’ αυτό χαρακτηρίστηκε και Προφητάναξ.

Η περιπετειώδης και πολυτάραχη ζωή του Δαυίδ

Όλη ζωή του Δαυίδ είναι γεμάτη περιπέτειες. Από τον σύντομο βίο του καταλαβαίνουμε ότι ο Δαυίδ ξεκίνησε ως απλός και αθώος βοσκός αλλά ο Θεός τον βοήθησε να νικήσει τον Γολιάθ, να τον στέψουν βασιλιά. Ο Δαυίδ φέρθηκε αχάριστα σε αυτές τις δωρεές του Θεού και τον πρόδωσε με διπλό αμάρτημα με φόνο του στρατηγού του και αρπαγή της γυναίκας του. Γι’ αυτό τιμωρήθηκε με το να επαναστατήσει εναντίον του ο γιος του ο Αβεσσαλώμ, ο οποίος τελικά είχε οικτρό θάνατο. Τότε με τις συμβουλές του προφήτη Νάθαν κατάλαβε τα σφάλματα και τα αμαρτήματά του, ζήτησε συγχώρηση από τον Θεό, όπως το διαπιστώνουμε και από τον 50ο ψαλμό «Ελέησόν με ο Θεός…». Αλλά και από τους άλλους ψαλμούς παρατηρούμε ότι η ζωή του ήταν γεμάτη από περιπέτειες και κινδύνους. Και δεν ήταν μόνο οι επιδρομές των αλλοφύλων αλλά και οι κατατρεγμοί από τον ίδιο τον βασιλιά του, τον Σαούλ, και από τον ίδιο τον γιό του τον Αβεσσαλώμ. Αυτό δεν χρειάζεται πολύ να το καταλάβει κανείς, φτάνει να ανοίξει έναν οποιοδήποτε ψαλμό του και να διαπιστώσει ότι είναι πάντα κυνηγημένος, ότι κινδυνεύει από εχθρούς και ικετεύει τον Θεό να του είναι συμπαραστάτης του.

Έχει λοιπόν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον να προσέξουμε αυτόν τον ψαλμό, διότι σε τελευταία ανάλυση αφορά και όλους εμάς, όταν βρισκόμαστε σε παρόμοιες καταστάσεις:

Ψαλμός 21ος

Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες μοί, ἵνα τὶ ἐγκατέλιπές με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου, ὁ Θεός μου, κεκράξομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούσῃ, καὶ νυκτός, καὶ οὐκ εἰς ἄνοιαν ἐμοί.

Ο ποιητής αλλά και κάθε άνθρωπος έρχεται στιγμή που απελπίζεται και νομίζει ότι ο Θεός τον εγκατάλειψε. Όσο όμως ο Θεός εγκατέλειψε τον Χριστό στο Όρος των Ελαιών και πάνω στο Σταυρό, όταν έλεγε «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με εγκατέλιπες», τόσο εγκαταλείπει και κάθε άνθρωπο που πιστεύει σε Αυτόν. Μπορεί να τον δοκιμάζει και να αργεί κάπως να απαντήσει στο αίτημά του, όμως είναι κοντά του και, όταν χρειαστεί, τον βοηθάει αναλόγως. Τα παραπτώματά μας ως άνθρωποι που είμαστε είναι πολλά, «ότι ουκ έστιν άνθρωπος, ος ζήσεται και ουχ αμαρτήσει», το έλεος όμως του Θεού είναι τόσο μεγάλο, ώστε να τα παραβλέπει,

φτάνει να ζητάμε συγχώρηση. Τα παραπτώματα των ανθρώπων αποτελούν λόγο για την απώλεια της σωτηρίας τους, εδώ όμως ο ψαλμωδός παρακαλεί τον Θεό να μην συμβεί κάτι τέτοιο. Η προσευχή μας και η παράκλησή μας πρέπει να γίνεται νύχτα και μέρα και να είναι μια πράξη σύνεσης, ανεξάρτητα αν οι άλλοι την θεωρούν ανοησία.

Σὺ δὲ ἐν Ἁγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραήλ. Ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν, καὶ ἐρρύσω αὐτούς. Πρὸς σὲ ἐκέκραξαν, καὶ ἐσώθησαν, ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν, καὶ οὐ κατησχύνθησαν.

Το Άγιον είναι τα Άγια των Αγίων στην σκηνή των Εβραίων και στο ναό του Σολομώντα. Εκεί πίστευαν οι Εβραίοι ότι κατοικεί ο Θεός και αυτό αποτελούσε αφορμή να επαινούν τον εαυτό τους. Τις ελπίδες τους οι πρόγονοί τους στήριξαν σε Αυτόν και γ’ αυτό Αυτός τους έσωσε. Ζήτησαν την βοήθειά του και σώθηκαν, στήριξαν τις ελπίδες τους σε αυτόν και δεν ντροπιάστηκαν. Ο Θεός αποτελούσε το καύχημα των Εβραίων, διότι αυτός ήταν ο περιούσιος λαός του, τους οποίους παρά τις απιστίες και τις παρανομίες τους πάντα τους βοηθούσε στις δύσκολες περιστάσεις. Αυτό το ιστορικό παρελθόν επικαλείται και εδώ ο Δαυίδ και αυτό μπορεί να το επικαλείται και ο κάθε άνθρωπος, αφού και αυτός είναι παιδί του Θεού.

(Συνεχίζεται)

Πηγή: pemptousia.gr